



Talianske rozprávky

Fiabe italiane

Valeria De Tommaso



Dvojazyčná kniha
pre začiatočníkov

mp3 zdarma
na www.albatrosmedia.sk

Talianske rozprávky

A1/A2

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Valeria De Tommaso
Talianske rozprávky A1/A2 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.


ALBATROS MEDIA

PREDHOVOR

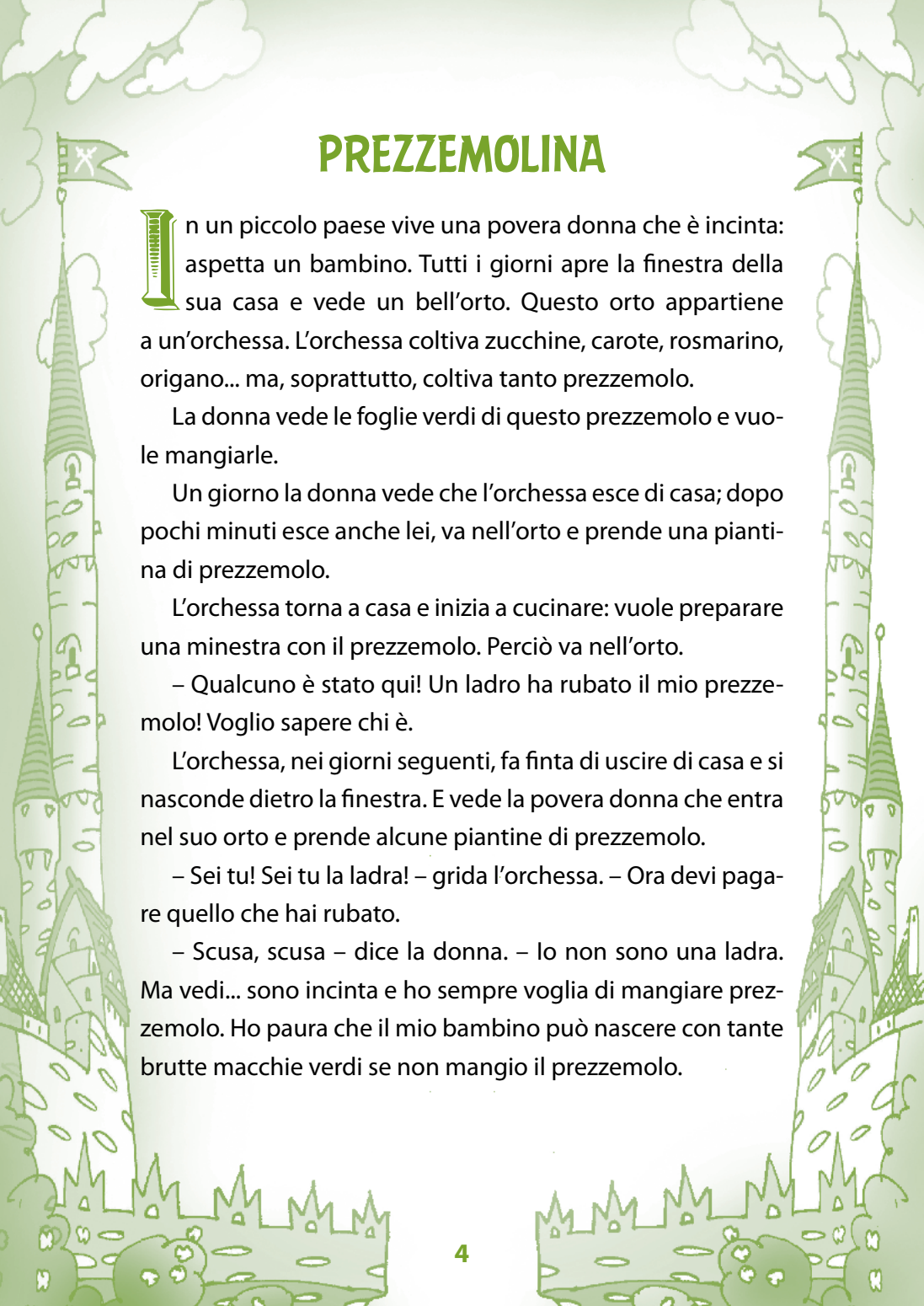
Tradičné talianske rozprávky majú svoju históriu, ale nie vždy je možné vypátrať ich pôvod. Skôr, ako sa stali súčasťou detskej literatúry, boli historkami, ktoré vyjadrovali ľudské strachy a nádeje. Predstavovali prostredníctvom metafor všetky fázy života – od detstva do dospelého veku.

V Taliansku, rovnako ako aj v ďalších krajinách Európy a sveta, sa vyvinula tradícia, ktorá je neuveriteľne bohatá: každý región má v skutočnosti vlastné príbehy. Približne do konca minulého storočia ich rozprávali ženy z dedín počas teplých letných večerov alebo pouliční rozprávači. Cestovali od mesta k mestu a odriekavali historky, aby prilákali svoje publikum. Preto existuje toľko verzií a variantov jedného príbehu.

Táto tradícia neunikla ani literátovi Giambattistovi Basilemu (1575 – 1636), ktorý sa rozhodol prepísať ľudové príbehy do svojho jazyka – vtedajšej neapolčiny – vo svojej slávnej zbierke. Aj spisovateľ Italo Calvino nedávno zhromaždil rozsiahlu zbierku tradičných talianskych rozprávok všetkých regiónov a prerozprával ich do taliančiny zrozumiteľnej pre všetkých.

Vďaka našim predkom si tak môžeme užívať tieto rozprávky!

Buona lettura e buon divertimento!



PREZZEMOLINA

In un piccolo paese vive una povera donna che è incinta: aspetta un bambino. Tutti i giorni apre la finestra della sua casa e vede un bell'orto. Questo orto appartiene a un'orchessa. L'orchessa coltiva zucchine, carote, rosmarino, origano... ma, soprattutto, coltiva tanto prezzemolo.

La donna vede le foglie verdi di questo prezzemolo e vuole mangiarle.

Un giorno la donna vede che l'orchessa esce di casa; dopo pochi minuti esce anche lei, va nell'orto e prende una piantina di prezzemolo.

L'orchessa torna a casa e inizia a cucinare: vuole preparare una minestra con il prezzemolo. Perciò va nell'orto.

– Qualcuno è stato qui! Un ladro ha rubato il mio prezzemolo! Voglio sapere chi è.

L'orchessa, nei giorni seguenti, fa finta di uscire di casa e si nasconde dietro la finestra. E vede la povera donna che entra nel suo orto e prende alcune piantine di prezzemolo.

– Sei tu! Sei tu la ladra! – grida l'orchessa. – Ora devi pagare quello che hai rubato.

– Scusa, scusa – dice la donna. – Io non sono una ladra. Ma vedi... sono incinta e ho sempre voglia di mangiare prezzemolo. Ho paura che il mio bambino può nascere con tante brutte macchie verdi se non mangio il prezzemolo.

PETRŽLENKA

V jednom malom kraji žije jedna úbohá žena, ktorá je tehotná – čaká bábätko. Každý deň otvára okno svojho domčeka a vidí krásnu záhradu. Tá záhrada patrí jednej zlobryni. Zlobryňa pestuje cukety, mrkvy, rozmarín, pa-majorán..., ale predovšetkým pestuje množstvo petržlenu.

Žena vidí zelené lístky tohto petržlenu a chce ich zjesť.

Jedného dňa žena vidí, že zlobryňa odchádza z domu. Po niekoľkých minútach vyjde aj ona, ide do záhrady a vezme si jednu rastlinku petržlenu.

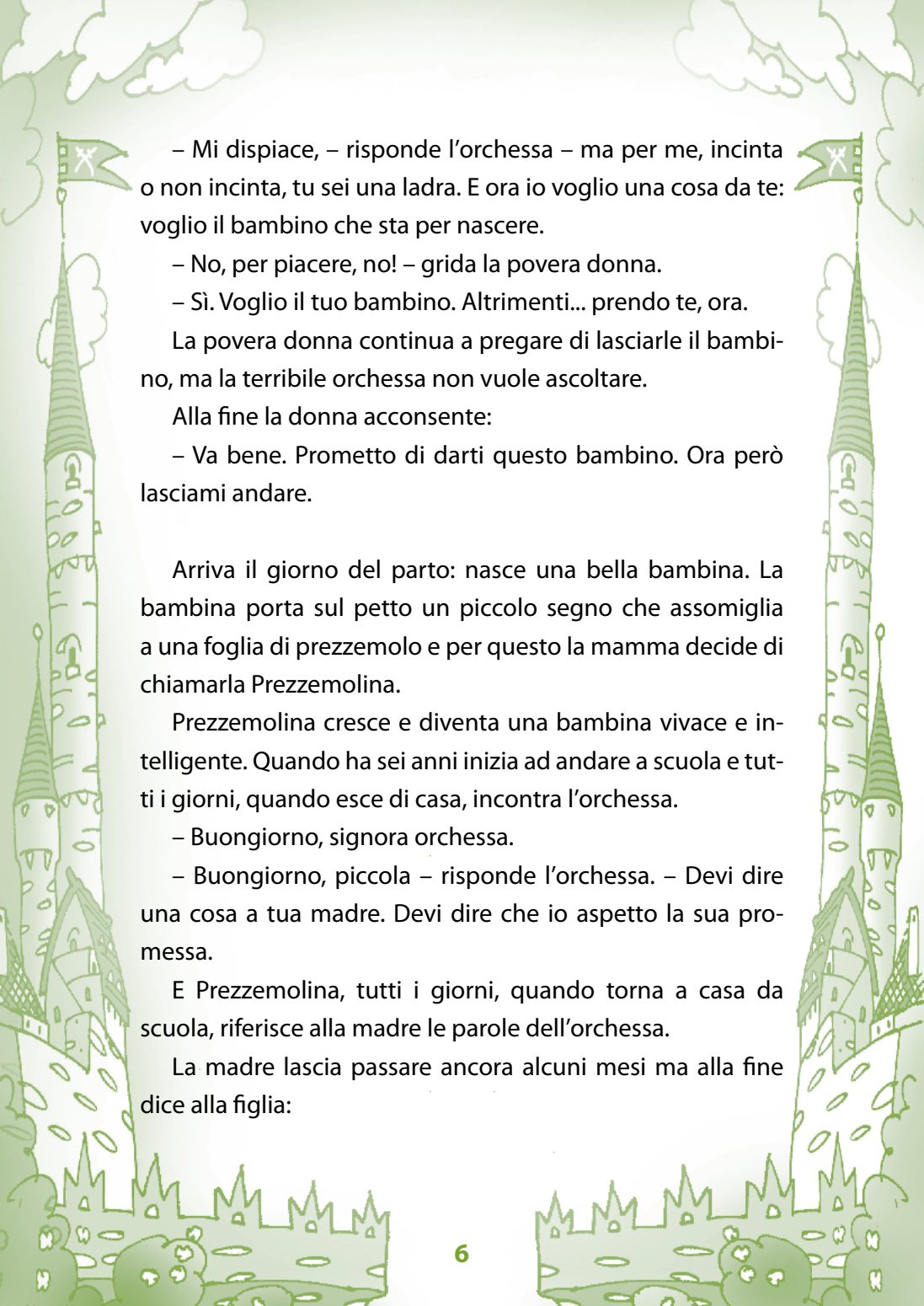
Zlobryňa sa vráti domov a dá sa do varenia: chce pripraviť polievku s petržlenom. A tak ide do záhrady.

„Nieko tu bol! Zlodej ukradol môj petržlen! Chcem vedieť, kto to je.“

Zlobryňa v nasledujúcich dňoch predstiera, že ide preč z domu a schová sa za oknom. A vidí úbohú ženu, ktorá vchádza do jej záhradky a berie niektoré rastlinky petržlenu.

„To si ty! Ty si tá zlodejka!“ kričí zlobryňa. „Teraz musíš zaplatiť, čo si ukradla.“

„Prepáč mi, prosím, prepáč,“ hovorí žena, „nie som zlodejka. Ale vidíš... som v inom stave a stále mám chuť na petržlen. Mám strach, že sa moje dieťa môže narodiť s mnohými strašnými zelenými škvrnami, keď nebudem petržlen jesť.“



– Mi dispiace, – risponde l’orchessa – ma per me, incinta o non incinta, tu sei una ladra. E ora io voglio una cosa da te: voglio il bambino che sta per nascere.

– No, per piacere, no! – grida la povera donna.

– Sì. Voglio il tuo bambino. Altrimenti... prendo te, ora.

La povera donna continua a pregare di lasciarle il bambino, ma la terribile orchessa non vuole ascoltare.

Alla fine la donna acconsente:

– Va bene. Prometto di darti questo bambino. Ora però lasciami andare.

Arriva il giorno del parto: nasce una bella bambina. La bambina porta sul petto un piccolo segno che assomiglia a una foglia di prezzemolo e per questo la mamma decide di chiamarla Prezzemolina.

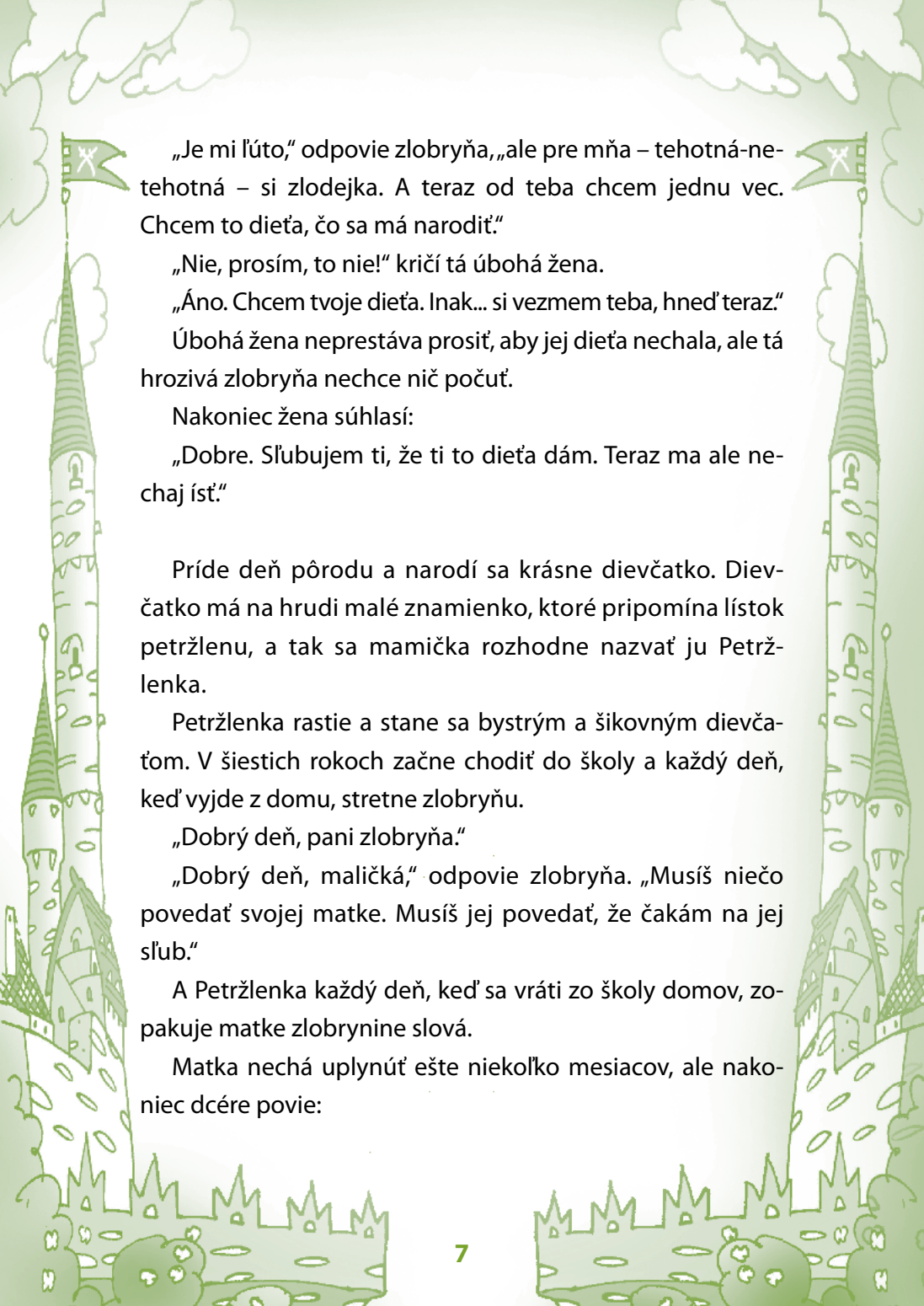
Prezzemolina cresce e diventa una bambina vivace e intelligente. Quando ha sei anni inizia ad andare a scuola e tutti i giorni, quando esce di casa, incontra l’orchessa.

– Buongiorno, signora orchessa.

– Buongiorno, piccola – risponde l’orchessa. – Devi dire una cosa a tua madre. Devi dire che io aspetto la sua promessa.

E Prezzemolina, tutti i giorni, quando torna a casa da scuola, riferisce alla madre le parole dell’orchessa.

La madre lascia passare ancora alcuni mesi ma alla fine dice alla figlia:



„Je mi ľúto,“ odpovie zlobryňa, „ale pre mňa – tehotná-ne-
tehotná – si zlodejka. A teraz od teba chcem jednu vec.
Chcem to dieťa, čo sa má narodiť.“

„Nie, prosím, to nie!“ kričí tá úbohá žena.

„Áno. Chcem tvoje dieťa. Inak... si vezmem teba, hneď teraz.“

Úbohá žena neprestáva prosiť, aby jej dieťa nechala, ale tá
hrozivá zlobryňa nechce nič počuť.

Nakoniec žena súhlasí:

„Dobre. Sľubujem ti, že ti to dieťa dám. Teraz ma ale ne-
chaj ísť.“

Príde deň pôrodu a narodí sa krásne dievčatko. Diev-
čatko má na hrudi malé znamienko, ktoré pripomína lístok
petržlenu, a tak sa mamička rozhodne nazvať ju Petrž-
lenka.

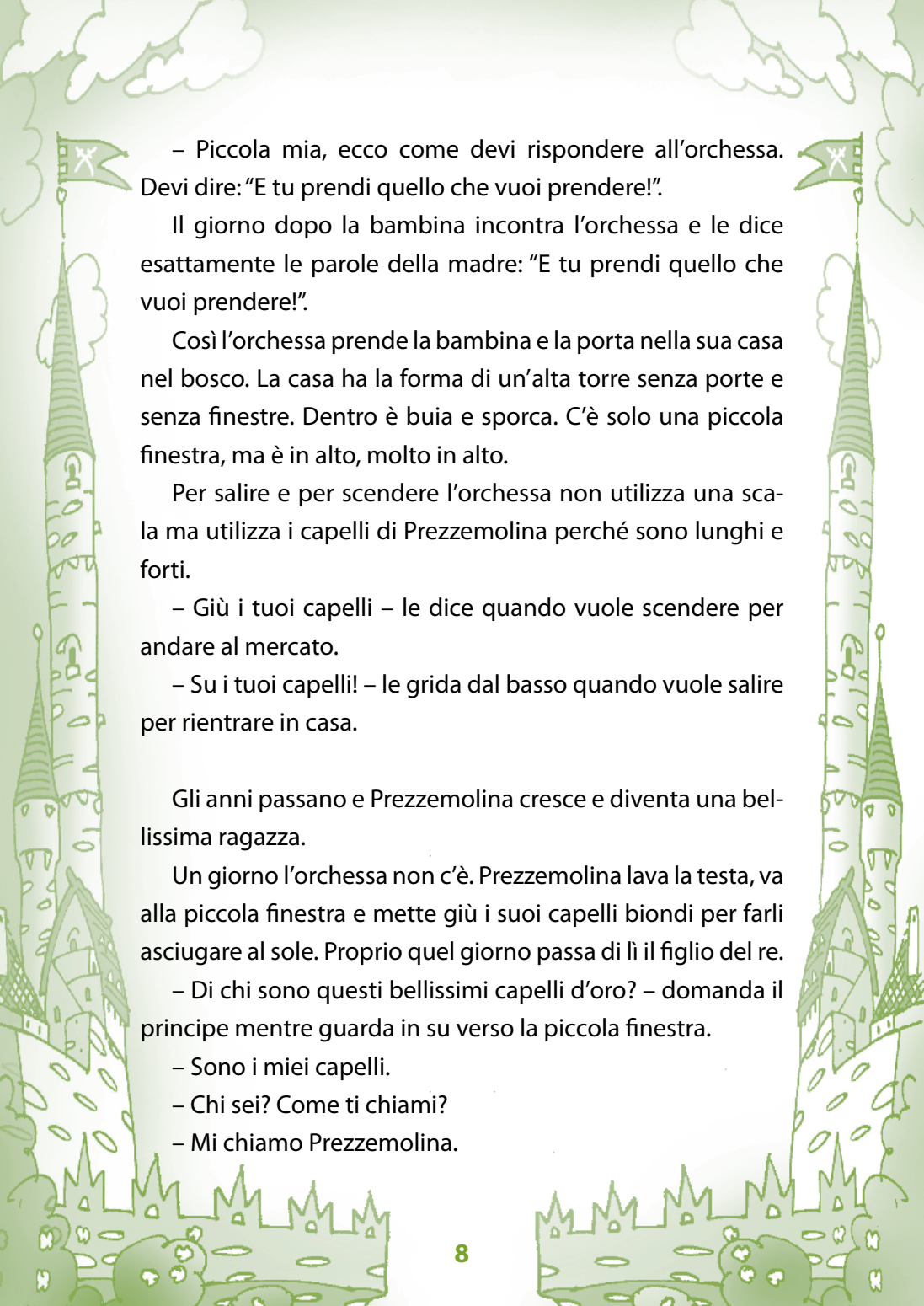
Petržlenka rastie a stane sa bystrým a šikovným dievča-
tom. V šiestich rokoch začne chodiť do školy a každý deň,
keď vyjde z domu, stretne zlobryňu.

„Dobrý deň, pani zlobryňa.“

„Dobrý deň, maličká,“ odpovie zlobryňa. „Musíš niečo
povedať svojej matke. Musíš jej povedať, že čakám na jej
sľub.“

A Petržlenka každý deň, keď sa vráti zo školy domov, zo-
pakuje matke zlobrynine slová.

Matka nechá uplynúť ešte niekoľko mesiacov, ale nako-
niec dcére povie:



– Piccola mia, ecco come devi rispondere all’orchessa. Devi dire: “E tu prendi quello che vuoi prendere!”

Il giorno dopo la bambina incontra l’orchessa e le dice esattamente le parole della madre: “E tu prendi quello che vuoi prendere!”.

Così l’orchessa prende la bambina e la porta nella sua casa nel bosco. La casa ha la forma di un’alta torre senza porte e senza finestre. Dentro è buia e sporca. C’è solo una piccola finestra, ma è in alto, molto in alto.

Per salire e per scendere l’orchessa non utilizza una scala ma utilizza i capelli di Prezzemolina perché sono lunghi e forti.

– Giù i tuoi capelli – le dice quando vuole scendere per andare al mercato.

– Su i tuoi capelli! – le grida dal basso quando vuole salire per rientrare in casa.

Gli anni passano e Prezzemolina cresce e diventa una bellissima ragazza.

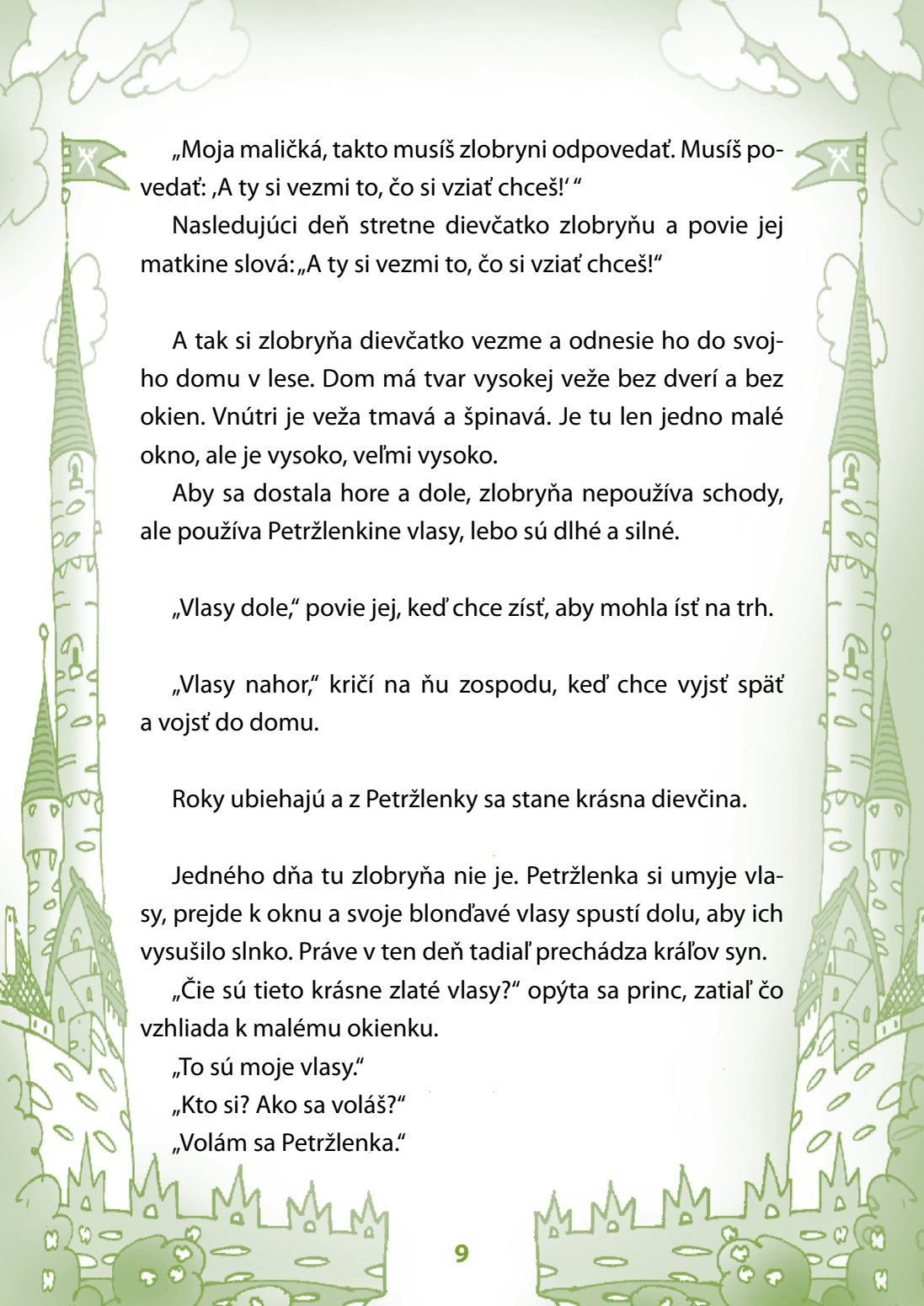
Un giorno l’orchessa non c’è. Prezzemolina lava la testa, va alla piccola finestra e mette giù i suoi capelli biondi per farli asciugare al sole. Proprio quel giorno passa di lì il figlio del re.

– Di chi sono questi bellissimi capelli d’oro? – domanda il principe mentre guarda in su verso la piccola finestra.

– Sono i miei capelli.

– Chi sei? Come ti chiami?

– Mi chiamo Prezzemolina.



„Moja maličká, takto musíš zlobryni odpovedať. Musíš povedať: ‚A ty si vezmi to, čo si vziať chceš!‘“

Nasledujúci deň stretne dievčatko zlobryňu a povie jej matkine slová: „A ty si vezmi to, čo si vziať chceš!“

A tak si zlobryňa dievčatko vezme a odnesie ho do svojho domu v lese. Dom má tvar vysokej veže bez dverí a bez okien. Vnútri je veža tmavá a špinavá. Je tu len jedno malé okno, ale je vysoko, veľmi vysoko.

Aby sa dostala hore a dole, zlobryňa nepoužíva schody, ale používa Petržlenkine vlasy, lebo sú dlhé a silné.

„Vlasy dole,“ povie jej, keď chce zísť, aby mohla ísť na trh.

„Vlasy nahor,“ kričí na ňu zospodu, keď chce vyjsť spať a vojsť do domu.

Roky ubiehajú a z Petržlenky sa stane krásna dievčina.

Jedného dňa tu zlobryňa nie je. Petržlenka si umyje vlasy, prejde k oknu a svoje blondavé vlasy spustí dolu, aby ich vysušilo slnko. Práve v ten deň tadiaľ prechádza kráľov syn.

„Čie sú tieto krásne zlaté vlasy?“ opýta sa princ, zatiaľ čo vzhliada k malému okienku.

„To sú moje vlasy.“

„Kto si? Ako sa voláš?“

„Volám sa Petržlenka.“